

LBRIS

We know
books

Marius Nica

DRUMUL CĂTRE IAD

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICA, MARIUS

Drumul către iad / Marius Nica

–Otopeni: Letras, 2024

ISBN 978-630-312-327-1

821.135.1

ISBN eBook ePUB 978-630-312-328-8

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2024, Marius Nica.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Capitolul 1	11
Capitolul 2	29
Capitolul 3	52
Capitolul 4	80
Capitolul 5	108
Capitolul 6	131
Capitolul 7	149
Capitolul 8	166
Capitolul 9	188
Capitolul 10	210
Capitolul 11	239
Capitolul 12	265
Capitolul 13	294
Capitolul 14	314
Capitolul 15	335
Capitolul 16	363
Capitolul 17	387
Capitolul 18	409
Capitolul 19	439

Capitolul 1

În mijlocul aceluia parc de camioane, George privea fix o pereche de adidași aruncați într-un coș de gunoi de lângă un gard. „Oare o veni cineva? Aș avea timp să-i iau și să-i bag în ghiozdan? Or mai fi buni? Dacă ar fi doar un pic ruți, i-aș coase eu și i-aș repara, că să-i pot purta”, gândea el, în timp ce se uita să vadă dacă e cineva prin preajmă. În același timp, își privea timid pantofii din picioare, care nu mai aveau tălpi aproape deloc. Erau atât de tocite, încât călca cu piciorul aproape direct pe stradă, doar o bucată de pânză fixată de el înăuntru stătea între șosetă și pietrișul de pe jos, din parcare. Își aștepta tatăl să vină să-i dea câțiva bani, că nu mai avea de vreo săptămână pentru școală, chirie și mâncare. Tatăl său trebuia să se întoarcă dintr-o cursă, în urma căreia patronul îi promisese niște bani din salariul restant de vreo patru luni. Picioarele îl dureau enorm după drumul lung pe care-l făcuse pe jos până la marginea orașului, dincolo de oțelărie. Acolo era locul unde staționau camioanele firmei la care lucra tatăl lui. Fiecare pas făcut îl durea. Simțea până în oase această durere, iar călcâiele rănite îl usturau. Văzând că nu e nimeni prin apropiere, avu curaj și se apropie de tomberon. Puse mâna pe un pantof că să-l tragă afară, continuând să cerceteze sfios împrejurimile.

Îl scoase și pe al doilea și constată că ambii pantofi erau descojiți la suprafață, însă erau buni la talpă, mult mai buni decât ce avea el în picioare. Își deschise repede ghiozdanul și-i strecură înăuntru, simțind o bucurie vinovată. Era ca o victorie scurtă asupra sorții pe care o avea și asupra vieții pe care o trăia. Cu pantofii în

ghiozdan, simțea că are perspective. Avea cu ce se încălța „de mâine”.

După câteva minute, apără Sandu, omul care păzea parcare, mai bine zis acel teren viran folosit ca loc de parcare de proprietarul firmei de transport. Era o bucată de câmp peste care fusese turnat niște pietriș, unde se găseau o baracă pentru paznic, câteva lăzi pline cu piese uzate de trimis la fier vechi, precum și câteva tomberoane de gunoi.

— Ce faci, copile? îl întâmpină Sandu cu vorba. Ai venit la taică-tu? Nu știu dacă vine curând. Cred că mai ai de așteptat două-trei ore.

— Să trăiți, nea Sandu! Mi-a zis tata să vin după școală aici să-l aștept, d-ai-a venit acum. Mi-a zis că vine azi. Dacă vine mai târziu, asta e, îl aștept aici. Nu vă supărați, nu?

— Nuuu, nici vorbă! Mai bine, că-mi ții și mie de urât. Mă cam plictisesc singur aici, zise Sandu zâmbind. Vrei un măr?

— Vă mulțumesc frumos, nea Sandu, răspuse băiatul, luând mărul întins către el. Nu mâncase decât mere în ultimele două zile. Nu mai văzuse mâncare adevărată de prea mult timp, așa i se părea. Cu excepția unor zile când mâncase câte o pâine goală, el nu pusese alt fel de mâncare în gură. Se gândea că după ce va veni tatăl lui și-i va da câțiva bani, ar putea să-și cumpere niște pâine și o bucată de parizer dintr-un magazin, că de mult poftea la ceva mai bun de mâncare. Își imagina cum o să taie o jumătate de pâine și cum o să pună în interiorul ei câteva felii de parizer, că un fel de sendviș, dar unul pentru săraci. Chiar și cu așa ceva, ar fi fost tare fericit. Nu era un copil mofturos, din cauză că fusese greu încercat de soartă până la vârsta lui și încă avea de înfruntat multe greutăți în viață.

George era un copil frumos, înalt, dar slăbuț, din cauza lipsei de hrană de care suferea la vârsta creșterii, atunci când copiii se dezvoltă rapid și se înalță vizibil de la un an la altul. Dacă-l cercetai mai profund, găseai în el un băiat foarte plăcut, însă în același timp vedeai urme ale suferinței îndurate în toată copilăria. Avea 16 ani și învăța la un liceu bun, dar venea dintr-o comună din nordul județului, aflată la 46 de kilometri depărtare de municipiul reședință de județ. În primul an, a locuit la căminul liceului, dar, pentru că părinții nu găseau bani aproape niciodată să-i plătească această facilități, în al doilea an a trebuit să meargă să-și găsească o gazdă în oraș. A locuit la o bătrână, într-o cămăruță minusculă, în care încăpeau doar un pat și un șifonier, împreună cu un coleg mai înstărit, care adusese de acasă un televizor „Sport” alb-negru. După ce veneau de la școală, mai ales seara, își mai pierdeau vremea uitându-se la televizor împreună. Pentru George era ceva minunat că părinții colegului său de cameră îi putuseră da chiar un televizor cu el, în timp ce el nu avea nici acasă așa ceva. Ca să îl ierte de întârzierile repetate la plata chiriei, George o mai ajuta pe bătrână prin curte la treburile gospodăriei, după ore. În plus, băiatul garanta de cele mai multe ori cu carnetul CEC cu care își ridica alocația în fiecare lună. Alocația unui copil era de 10 lei, iar chiria îl costa 30 de lei. Din cauza asta, George mergea foarte des să-și aștepte tatăl să vină din cursă, sperând să primească niște bani. Mergea pe jos vreo doi kilometri în oraș și încă vreo doi în afara lui, trecând dincolo de oțelărie, unde agitația urbană se sfârșea, lăsând loc unor peisaje metalice și dezordonate.

Sandu avusese dreptate. Tatăl lui George se întoarse destul de târziu din cursă, undeva pe la 20:30. A mai durat o oră până și-a făcut apariția și patronul. Deși îi promisese 100 de lei din salariu, îi oferă tatălui doar 70 de lei, bani care erau insuficienți pentru chiria lui George și pentru restul familiei, alcătuită din trei copii și

doi părinți. Îi dădu băiatului 35 de lei, apostrofându-l că mereu cere și are nevoie, ca și cum copilul ar fi fost de vină. După ce tatăl lui plecă la țară, unde locuia, George rămase singur să facă drumul de patru kilometri înapoi spre gazdă. Tălpile picioarelor îl usturau și mergea destul de greu. Era fericit cu cei 35 de lei de chirie și mâncare, plus că avea în ghiozdan adidașii luați din tomberonul de gunoi. Se opri într-un loc ferit și scoase piciorul stâng din pantof. Îndoi banii și-i ascunse în șosetă, apoi trase șoseta și băgă piciorul înapoi în pantof. Alesese pantoful stâng fiindcă era un pic mai bun, adică avea mai multă talpă sub picior decât dreptul. Imediat după oțelărie, trecea printr-un cartier mărginaș, rău-famat, plin de blocuri de garsoniere, unde băieții formau găști de la vârste fragede și comiteau tot felul de fărădelegi, de la furturi până la bătăi, spargerii de locuințe și alte nenorociri. Nici nu apucă să meargă prin acel loc două sute de metri, că imediat fu reperat de o gașcă foarte gălăgioasă și activă. Diferențele între copiii de la țară și cei de la oraș erau destul de vizibile în acele vremuri, nu era greu să te prinzi care de unde provine, așa că băieții l-au abordat numaidecât, fluturându-i prin față un briceag.

— Ai bani? Dă-ne și nouă 3 lei, că-ți luăm beregata!

— Nu am niciun ban.

— Da-mi o țigară!

— Nu fumez. Nu am țigări.

— I-auzi frate! Nu fumează! Bani n-are, țigări n-are!

— Nu am, credeți-mă.

— De unde ești, mă?

— Din Micro 9, răspuse George. Avea o rudă mai îndepărtată pe acolo și cunoștea numele străzii, așa că se prefăcu că e din oraș, de frică să nu o pățească mai rău dacă le-ar fi spus

adevărul. Cei de la oraș considerau că elevii care vin de la țară la școlile din oraș au bani de-și permit asta, însă nu era și cazul lui, care trăia de pe o zi pe alta și se culca, de cele mai multe ori, înfometat.

După o percheziție corporală minuțioasă efectuată de unul dintre membrii găștii, se adevări că băiatul nu avea bani asupra lui. În ghiozdan nu avea decât caiete și niște adidași prăpădiți, care-l făcură pe cel care-l percheziționa să i le arunce pe jos, dezamăgit. Nu avea nici alte accesorii, ceas, lăntișoare, brățară. Nimic de valoare nu stătea pe corpul lui, așa că golani nu aveau ce să-i ia. Totuși, în timp ce-și aduna lucrurile de pe jos, unul din gașcă strigă:

— Ia-i, bă, șapca! Ia-i-o, că e mișto!

— Nu, vă rog. Nu am alta, se rugă George de cei din gașcă. Dar rugămintea lui nu avu niciun efect asupra lor. Unul mai înalt înfipse mâna în cozoroc și-i șterpeli șapca de pe cap. Apoi altul îi trase un șut în fund. Restul băieților se spârgeau de râs. Unul dintre ei îl scuipă și-i zise:

— Pleacă-n morții mă-tii de aici! Să nu te mai prindem p-aici! Dacă mai treci, îți tai glanda cu briceagul! George se îndepărtă aproape în fugă de ei. Era supărat că-i furaseră șapca, dar știa că nu avea ce să le facă. Erau mulți, aveau arme ascunse și majoritatea erau mai mari decât el. Pierduse șapca, pe care o cumpăraseră mai demult de la o tarabă cu marfă second hand, dar măcar nu pierduse și banii. Era mulțumit că protejase banii și nu pierduse niciun leu din ei. Dacă acei golani i-ar fi găsit banii, sigur i-ar fi luat pe toți, iar asta ar fi însemnat o tragedie pentru bietul copil. Ar fi trebuit să fugă pe ascuns de la gazdă, fiindcă nu ar fi putut plăti chiria, poate chiar ar fi renunțat la școală, căci tatăl lui sigur nu ar fi avut de unde să-i dea alți bani pentru cel puțin o lună. Grăbi pasul cât putu și se îndreptă către gazda sa din Micro 5.

URDIS | We know people

Căută pe drum un magazin să-și cumpere de mâncare, dar toate erau închise la ora aia, așa că ajunsese la camera lui tot nemâncat, dar cu încredere în ziua de mâine. Își scoase cu grijă pantofii, apoi șoseta din piciorul stâng, din care scoase banii de la tatăl lui. Toate bancnotele erau intacte. Puse deoparte 30 de lei, să-i dea a doua zi proprietarei, iar restul de 5 lei îi puse în buzunarul cu fermoar de la pantalonii de trening cu care se îmbrăca zilnic la școală. Deschise ghiozdanul și se lumină la față în momentul în care văzu prada dinăuntru. Scoase adidașii găsiți mai devreme și plecă la baie să-i curețe. Puse apa cu detergent într-un lighean și începu să-i frece cu o perie de paie până când nu mai aveau nicio urmă de murdărie. Abia atunci observă că erau mai prăpădiți la suprafață decât credea în momentul în care-i luase din tomberon. Tălpile erau bune, cusăturile erau bune, deci erau mult mai buni decât pantofii pe care-i purta el și cărora le cam lipsea talpa. Îi uscă lângă soba cu gaz din camera lui, apoi se apucă să-i mai cosmetizeze cât se putea. Îi frecă cu pastă de dinți fără apă, pe acolo pe unde pielea sintetică se dezlipise de pe pânza textilă, și reuși să-i mai albească puțin. Adică, păreau mai albi decât erau în realitate. Așadar, putea să-i încălze fără probleme, lucru care se și întâmplă a doua zi. Scăpase de o grijă, cel puțin pentru câteva săptămâni: rezolvase problema încălțăminteii și era fericit. Era mult mai liniștit. Prima zi cu ploaie avea să-l readucă însă cu picioarele pe pământ, reamintindu-i statutul social pe care-l avea în acea lume uriașă. Se udă imediat prin adidași, iar zonele mascate cu pasta de dinți albă își reveniră la culoarea gri închis de dinainte. Totuși, știa că asta e viața lui și alta nu are, așa că se încuraja singur și privea spre un viitor pe care nu-l cunoștea, dar pe care și-l făurea singur, în imaginația-i bogată, visând la lucruri frumoase.

În fiecare vineri, colegul lui de cameră pleca acasă, la țară, la părinții lui, și revenea luni-dimineața la școală, cu bani și cu geanta

plină cu mâncare de acasă. George se ducea rar acasă, la părinți și la frați. Nu avea bani de autobuz și nu putea să plece, așa că stătea în camera lui și mai învăța pentru școală, încercând să uite de foame până luna, când mai mânca ceva împreună cu colegul lui. El venea dintr-o familie înstărită de la țară, care-i asigura mereu o sumă de bani săptămânal, pentru drum și pentru nevoile de bază, și-i pune la pachet mâncare suficientă pentru cele cinci zile pe care le petrecea la oraș. În cazul lui George, lucrurile stăteau invers față de colegul lui. Părinții nu prea aveau bani și nici mâncare să-i pună la pachet, așa că mai mult suferea de foame, în zilele de școală. Din când în când, îi mai aducea tatăl lui câte o plasă cu mere, că din astea aveau la țară, sau niște ouă de la găini. Mama lui voia să-i trimită cât mai multe, dar nu avea ce. Suferea și ea cu gândul la „băiatul ei mare”, aflat la liceu la oraș fără mâncare și bani. Își imagina cât suferă copilul și-l ruga pe Dumnezeu să aibă grijă de el, să-l păzească de rău și să-i poarte de grijă în lume. În patru din cinci weekenduri petrecute în camera lui din oraș, George nu avea nimic de mâncare. Doar atunci când tatăl lui îi mai dădea niște bani, avea și el o pâine și ceva pe lângă. Mânca pâine goală și își imagina tot felul de mâncăruri împreună cu ea. Bătrâna la care locuia avea un dulap plin cu cărți, iar George le citea în weekend, căutând să-și abată atenția de la foame, transferându-se în lumea imaginară pe care i-o oferea cititul.

Paradoxal situației în care se găsea, George era printre cei mai buni la învățătură din clasa lui de la liceu. Era întotdeauna al patrulea sau al cincilea, din 25 de elevi. Părinții lui știau că e un copil bun și inteligent, dar nu-și făcuseră iluzii în privința lui, tocmai din pricina modestiei în care trăiau și a lipsurilor acute pe care le aveau în familie. Nu puteau pretinde rezultate excepționale de la un copil cărui i lipseau multe lucruri de bază, în primul rând mâncarea, și care era condamnat să rămână de multe ori în oraș

peste weekend, că nu avea bani de bilet ca să vină acasă, la frați și părinți.

Într-o zi de vineri, băiatul se duse la autogară, ca să vadă cine e cu autobuzul de 16:00. Voia neapărat să ajungă acasă, dar nu avea niciun ban. În funcție de cine era șofer, dacă era „om bun” sau „om rău”, ar fi îndrăznit să-l roage să-l ia pe datorie până acasă. La 15:45 trase la peron autobuzul maro, pe care era șofer nea Puiu. Era om bun. După ce se urcă toată lumea și șoferul termină de verificat biletele, George se duse la geamul de pe partea șoferului și aștepta să fie văzut. Nu îndrăzni să urce pe scări și să vorbească cu nea Puiu înăuntru, de rușine să nu fie auzit de lumea din autobuz. Șoferul îl zări și deschise geamul:

— Ia zi, copile!

— Să trăiți, nea Puiu! Sunt și eu băiatul lui Dinu de pe Vale. Vreți să mă luați și pe mine până acasă? Dar nu am niciun ban. Vă dau eu banii înapoi când îmi dă tata.

— Al cui zici că ești? Care Dinu? Aha! Gata, te știu. Taică-tu mi-a reparat mie ceva la tractor. Te iau copile, cum să nu? Hai, urcă în mașină. Ești copil cuminte, te știu.

Sfios, băiatul se urcă în autobuz, dădu „Buna ziua!” la toată lumea și se așeză pe ultimul rând de scaune, în spatele autobuzului, să nu deranjeze pe nimeni. Deși lumea din autobuz nu știa că el nu avea bilet și-l luase șoferul de milă, se simțea ca un intrus printre ei. Se gândea că toți acei oameni se aflau pe scaunele lor în mod legitim, ca plătorii de bilete sau abonamente, numai el ocupa un scaun fără să fi plătit, chiar dacă urma cu siguranță să-i plătească șoferului când va avea bani. Pe drum, când toate locurile din autobuz se umpluseră, George se ridică și cedă locul unui călător. Gândea că nu e demn să stea pe acel scaun în timp ce un alt om care plătitese bilet să stea în picioare. Peste două săptămâni, când

făcuse rost de ceva bani, se duse la autogară și-i plăti banii pe bilet lui nea Puiu.

— Copii corecți, voi aștia ai lui Dinu! Bravo vouă! Să trăiască tac-to! Să trăiești, copile!, zise șoferul, când văzu banii întinși. Opri doar jumătate din ei, îl sfătui pe George să-și cumpere ceva de ei și să nu-i spună tatălui că i-a luat mai puțini bani. Băiatul îi mulțumi, iar șoferul îi întinse mâna și se salutară ca doi bărbați.

Peste vreo jumătate de an, George avea nevoie să ajungă în weekend acasă, la țară. Nu mai avea mâncare de mult și întârziase plata chiriei cu peste două săptămâni. Tatăl lui nu dădea semne că ar putea face rost de bani, iar bătrâna la care stătea în gazdă îl certase rău pentru întârziere. În afară de reproșurile privind neplata la timp a chiriei, bătrâna îl certă de data asta că el nu pleacă vinerea acasă, cum făcea colegul lui.

— Tu de ce nu pleci vinerea acasă? Mihai pleacă mereu! Tu de ce stai aici și în weekend?

— Păi... știți... nu am bani de autobuz.

— Ce mă interesează pe mine? Nu ai bani de chirie, nu ai bani de autobuz! Părinții tăi ce păzesc? De ce te-au trimis la liceu aici, dacă nu au bani să te întrețină? Doamne ferește, ce oameni iresponsabili! Auzi tu, cum să te lase pe aici, pe capul meu, fără bani?

— Nu e vina lor. Lui tata nu-i dă patronul banii la timp. Îi dă câte puțin din salariu și nu-i ajung pentru noi toți. Mama e casnică. Nu are unde munci. Se mai duce cu ziua când e de muncă prin sat, dar nu prea găsește mereu.

— Nu mă interesează pe mine! Treaba voastră! Să pună mâna să plătească! Dacă nu vii cu banii până luni, să-ți iei catrafusele și să pleci! Nu te mai țin. I-auzi la el, ce nerușinare! Stai aici toate

URBIS

zilele! Mihai e băiat de treabă. Nu mi-a întârziat niciodată chiria. El pleacă vinerea și vine lunea. El e băiat bun! Tu? Cu tine m-am pricopsit pe cap! Tu consumi curent și sâmbăta, și duminica! Dai drumul la calorifer când e frig. Mihai stă doar cinci zile pe săptămână, tu stai șapte! Tu consumi în plus și nici nu-mi aduci banii la timp. Ai luat alocația?

— Nu am luat-o. Abia mi-am ștampilat CEC-ul la școală. Am fost astăzi la Poștă să întreb și mi-au zis că de luni vin banii de alocație.

— Bine. Luni te duci la Poșta Mare, în centru. Acolo lucrează fata mea. Îi dau eu telefon și te duci la ea. Să nu mă minți, că o să știu dacă ai luat banii! Cum îți dă banii pe alocație, vii și mi-i aduci!

— Da, doamnă. Așa fac.

— Bine. Și să vorbești cu taică-tu să-ți dea bani urgent de chirie. Altfel, să-i spui că te dau afară!

— Da, doamnă. Am înțeles. O să vorbesc cu tata.

— Și mai du-te și tu acasă! Azi e vineri. Diseară pleci acasă! Nu știu de unde ieși bani, nu știu ce faci, dar pleci acasă! Ei, drăcia dracului! Păi ce, mă păcăliți voi pe mine?

George se uita lung la bătrână când rostea aceste cuvinte. Ea îi remarcă privirea nedumerită și disperată:

— Da! Diseară te duci acasă la ai tăi! Nu mai stai în casa mea să consumi curent! Te-am înțeles o dată, de două ori, de nouă ori, dar gata! Nu mai merge! Până nu vii cu banii de chirie, nici să nu te mai văd în weekend pe aici!

Băiatul înțelese că nu mai era cale de ieșire din situația asta. Nu avea rost să se târguiască în continuare cu bătrâna. Era clar,

din hotărârea pe care o arăta, că nu o să-l mai tolereze. Se duse în camera lui și începu să-și pregătească bagajul. Puse în geanta de umăr hainele pe care le avea și se gândi ce să facă mai departe. Fără vreo idee concretă, își luă geanta pe umăr, încuie ușa, apoi lăsă cheia veche pe masa din exterior. Așa se proceda de fiecare dată când chiriașii părăseau camera. Cheia trebuia lăsată la dispoziția proprietarei. Trecu prin curtea îngustă pavată cu bolovani, puse mâna pe poartă și mai privi o dată înapoi cu tristețe. După un oftat scurt, părăsi curtea, închise poarta în urma lui și se porni la drum cu geanta pe umăr. Nu știa clar ce să facă mai departe, dar începu să gândească tot felul de variante cât timp mergea pe străduțele înguste din cartierul de case unde își avea gazda. Se gândi să meargă până la autogară, ca să vadă cine e șofer pe autobuz, poate reușea să ajungă acasă tot pe datorie, cum făcuse o dată, în trecut. Nu era încântat deloc de idee, fiindcă era un copil foarte rușinos, dar nu prea avea altceva mai bun de făcut în situația lui. Se duse într-acolo și așteptă la alt peron, la o distanță destul de mare de Peronul 19, unde trebuia să vina autobuzul lui. Stătea acolo de rușine, ca să nu fie recunoscut de săteni, de foști colegi sau de oameni care-i cunoșteau părinții. Se temea să nu fie întrebât de vorbă, apoi să fie nevoit să nu se urce în autobuz, dacă ar fi fost vreun șofer mai exigent. Îi era rușine de lume, de cunoscuți, de oricine. Nu voia să rădă lumea de el că a rămas pe jos fiindcă nu avea bani de bilet. Pândeau din depărtare peronul, unde începuseră deja să se adune oamenii. Era zi de vineri și, în afară de navetiștii obișnuiți, apăreau și oameni care veneau doar la sfârșit de săptămână acasă, oameni care lucrau departe sau elevi și studenți care stăteau în oraș în cursul săptămânii. Din aceste motive, autobuzul de 16:00 de vineri era mereu foarte aglomerat. Era ora ideală la care majoritatea oamenilor se întorceau acasă. Cu un sfert de oră înainte, își făcu apariția autobuzul și trase la peron. Lumea se îngămădea să se urce, să prindă locuri pe scaune cât mai în față. George privea pe furiș, din depărtare, toată scena. Nu se

apropie de autobuz, căci îl văzuse pe șofer și știa că e un om exigent, care nu l-ar fi luat fără bani. Rămase pe banca veche de pe peron cu fața între mâini, încercând să-și refacă planurile. La ora 16:00, autobuzul părăsi peronul, ducând toată acea lume fericită spre casă. În sufletul băiatului tristețea și deznădejdea își făceau loc. Următorul autobuz era la ora 19:00. Era ultimul al zilei. Trebuia să procedeze la fel ca mai devreme, să aștepte să vadă ce șofer e și poate că va reuși să ajungă acasă. Își pierdu vremea prin autogară, mutându-se de la o bancă la alta, în funcție de cum se aglomerau peroanele unde stătea. Cum se apropia ora să vină un autobuz la peronul respectiv, se muta la altul, pentru că știa că urmau să vină mulți oameni acolo. Ajunse pe la Peronul 46 când mai era o jumătate de oră până la 19:00. În autogară era un ceas mare în zona caselor de bilete, la care George se ducea des ca să se uite. Avea speranța că șoferul ultimului autobuz al zilei va fi unul de treabă. Se fâstăcea de colo-colo, neavând stare. Era încărcat de emoție și de teamă. Se făcu ora 18:50 și niciun autobuz nu trăsese la peron. Oare de ce? Nu cumva s-o fi anulat cursa? Frica puse stăpânire pe el, când văzu că se apropie, în sfârșit, un autobuz mai nou, care trage la Peronul 19. Nu mai era atât de multă lume. Peronul era mult mai liber, nu se compara cu înghesuiala de la ora 16:00. Se apropie de autobuz, privi prin parbriz să vadă cine e șofer, dar se cam întuneca și nu vedea bine din cauza farurilor aprinse. Urcă prima treaptă a scării și văzu că era un șofer străin. Nu era din comună. Îl întrebă pe șofer despre ce e vorba și află că autobuzul care trebuia să facă acea cursă se defectase și că el a trebuit să-l înlocuiască pe ruta respectivă în acea seară. De asta și întârziase la peron. Șoferul era dintr-o altă comună, dar făcea ambele rute combinate pentru a acoperi lipsa autobuzului defect. Băiatul îi mulțumi șoferului, salută politicos și coborî scara. Părăsi autogara și se îndreptă instinctiv spre Micro 5, spre cartierul de case unde avea gazda. Era lihnit, obosit după toate cele petrecute și speriat pentru că nu știa ce să facă. Să se întoarcă la

gazdă nici nu se punea problema. Era clar că bătrâna nu avea cum să se îmbuneze până când nu va vedea banii de chirie. De altfel, îi răsunau foarte clar în minte cuvintele femeii, rostite mai devreme cu câteva ore. Trecu chiar prin fața porții încuiate cu cheia pe timp de noapte și văzu lumina aprinsă în camera proprietarei. Se opri o clipă la poartă și privi înăuntru, în curte, apoi spre ușa camerei unde locuia și care acum îi era interzisă. Mută geanta pe celălalt umăr și plecă mai departe pe stradă. Era deja întuneric. „Oare unde să dorm și eu în noaptea asta? Unde găsesc un loc potrivit? Dacă mă duc în parc, mă iau jandarmii. Atât îmi trebuie, să mă ducă ăia la secție ca pe un vagabond!” Gara era departe și oricum Jandarmeria verifica mereu pe acolo. George dădu târcoale parcului, dar nu era un loc bun unde să înnopteze. Verifică o zonă mai liniștită prin spatele Muzeului de Artă. Nu găsi nici acolo un loc potrivit. Merse mai departe și ajunse la stadion. Vechiul stadion al orașului, care nu mai era ce fusese odată, când echipa juca în primul eșalon al fotbalului național. Se degradase și nu mai arăta deloc bine. Scaunele și gradenele dispăruseră, buruienile începură încetul cu încetul să răsară printre treptele vechi din beton ale tribunelor, doar iarba de pe teren era încă bine îngrijită. Băiatul se furișă, să nu fie văzut de cineva, și verifică dacă porțile sunt închise. Prima poartă era încuiată cu un lanț gros de fier și un lacăt pe măsură. Se furișă spre a doua poartă și, spre norocul lui, o găsi descuiată. Intră repede în incinta stadionului, verifică peste tot să nu fie oameni sau pază, apoi se așeză pe o treaptă din tribună și își trase sufletul. Era clar că stadionul nu avea pază noaptea. Și poarta din mijloc, pe care intrase, era lăsată deschisă intenționat. Nu era nimic de furat din stadion, iar oamenii obișnuiau să vină la alergat dimineața și seara, așa că nimeni nu-și mai bătea capul să încuie și să descuie la ore fixe. Așadar, norocul îi surâse lui George, care se afla într-un loc unde nu exista riscul să fie săltat de jandarmi și dus la secție. Începu să caute un loc unde să doarmă. Urcă, sus de tot, în tribună, unde se afla cabina

de comentatori veche și părăsită. Se strecură în spate și găsi ușile de acces. Ambele erau descuiate, așa că putea să intre în oricare dintre cele două încăperi, separate de un perete cu geamuri. Geamurile erau întregi, nesparte, cabinele arătau în regulă în interior, deși nu mai exista nimic în ele. Toate dotările și aparatura fuseseră scoase demult din ele. Își alege o încăpere, închise ușa după el și își făcu un culcuș pe podea din puținele haine pe care le avea în geantă. Se întinse apoi și-l rugă pe Dumnezeu să-i poarte de grijă în timpul somnului. Se poziționase cu picioarele în ușă, în caz că ar fi pătruns cineva acolo noaptea, acesta să nu poată deschide ușa fără ca el să fie alertat. Din fericire, nu veni nimeni, nu era țipenie de om pe acolo. Noaptea era destul de friguroasă și nu umbla nimeni pe afară, așa cum se întâmpla în nopțile de vară. Frigul îi pătrundea în oase și se trezea la fiecare zece minute. I se părea că dormise ceva, dar se înșela. De câte ori se trezea, vedea același întuneric, același cer, aceeași liniște. Nimic nu arăta semne că dimineța s-ar apropia. Se răsucea pe toate părțile. Suferea de frig și nu avea cu ce se înveli, fiindcă toate hainele fuseseră puse pe jos, ca să mai amelioreze din răceala podelei. Când dădeau zorii, George era mai obosit decât seara. Nu știa cât e ceasul, dar vedea cerul mai luminat spre răsărit. Era clar că se făcea dimineță. Se sculă plin de friguri, verifică pe geam să vadă dacă exista mișcare pe stadion, apoi se apucă să-și strângă hainele. Totul era pustiu, nu avea de ce să-și facă griji că va fi observat. Ieși din cabină, închise ușa după el, își puse geanta pe umăr și coborî încet treptele până la gura de ieșire din mijloc. Ajuns la poartă, văzu că era tot descuiată, deci nimeni nu se apropiase de stadion pe timpul nopții. O luă la pas pe stradă și căută un traseu pe unde știa că sunt cabine telefonice. Ajuns în dreptul uneia, se apropie de aparat și citi: ora 5:12. Era foarte devreme. Încă nu văzuse niciun om pe stradă până acolo. Crezuse că ar trebui să fie trecut de ora 6:00, dar se înșelase. Chinurile nopții îl făcură să creadă că trecuse o jumătate de veac până se făcu dimineță.

O luă la pas spre centru, cu gând să meargă spre autogară, pe unde să mai piardă vremea până la 9:30, când era un autobuz spre casă. Se furișă rapid într-o scară de bloc atunci când văzu o dubă de Jandarmerie apropiindu-se pe stradă. După ce scăpă cu bine din asta, își continuă drumul prin oraș și iată că primii oameni începeau să apară pe stradă, în drumul lor spre serviciu. În centru se odihni pe o bancă preț de câteva minute, apoi își reluă drumul către autogară, unde ajunse în jur de ora 6:00. Măturătorii stradali abia își începeau tura. Cu vestele lor reflectorizante, făceau zarvă și ridicau praful în aer până la statura unui om. Alți oameni, îmbrăcați la fel de strident, se ocupau cu golirea tomberoanelor de gunoi de la peroane. Își făceau treaba cu silă, trântindu-le de pământ și vociferând de mama focului. George stătu puțin până ce se termină acest spectacol, iar după ce echipele de curățenie părăsiră autogara, se așeză și el pe o bancă de așteptare de la un peron oarecare. Timpul trecea foarte greu. Simțea cum i se împăienjenesc ochii de foame și de oboseală. Ce-i drept, trecuse cu bine noaptea, avusese unde să doarmă, reușise să depășească cu bine această încercare ce i-o trimisese viața. După ore de chin și așteptare, se făcu ora să vină autobuzul. Acesta trase la peron și la volan era un șofer de treabă. Însuflețit de norocul ce, în sfârșit, îi surâdea, George se duse la geamul șoferului și-l rugă să-l ia și pe el, că o să-i plătească atunci când va avea bani. Nea Gică, șoferul, îl cunoștea pe băiat și se oferă să-l ajute, doar că exista o problemă:

— Te iau, măi băiete, dar să știi că pe drum o să am control. Îmi verifică ăștia biletele, m-a anunțat și pe mine cineva. Fii atent cum facem! Cobor eu și-ți deschid lada de bagaje. Tu ești fâșneț, ești ușurel, te bagi repede înăuntru și stai acolo până ajungem acasă. Nu verifică nimeni acolo la bagaje. Crede-mă că nu pot să te iau în mașină, că mă dă ăștia afară, dacă mă prinde fără vreun bilet.

— Nea Gică, dacă mă vede cineva?

— Nu te vede nimeni. Te prefaci că bagi un bagaj și intri repede. Nu e nimeni pe lângă autobuz.

— Și când cobor? Cum fac? Dacă mă vede cineva, râde de mine. Să nu-i spui lu' tata, nea Gică.

— Nu spun la nimeni. Nu știu decât eu. Și când ajungem acasă, vin eu și-ți deschid când nu e nimeni să vadă.

— Bine, nea Gică, dar să nu mă cobori la mine în sat, că mai umblă lume pe drum pe la stație.

— Da, mă, te cobor în centru. La cap de linie. Trag mașina lângă zidul ăla înalt de la cimitir și te cobor pe partea cu zidul. Trag aproape și vin eu la tine după ce coboară toată lumea și pleacă.

— Așa, nea Gică. Dar, te rog frumos, să nu fie nimeni să mă vadă.

— Am înțeles. Hai, cobor acum, zise șoferul și-i făcu băiatului semnul de tăcere.

Șoferul coborî, deschise lada de bagaje și-l introduse pe băiat înăuntru fără să vadă careva. Apoi îi dădu ultimele indicații și închise ușa. Deodată se făcu întuneric acolo. George se întinse pe spate și-și puse capul pe geanta de umăr. Pe podea era un fel de grătar din lemn înnegrit de vreme și de murdărie, dar măcar îl ferea pe băiat de tabla rece de jos. Mai dură câteva minute, apoi își dădu seama că autobuzul face manevre să plece de la peron. Măcar și așa, era fericit că va ajunge acasă și nu va trebui să mai doarmă încă două nopți pe afară. În timpul drumului, se auzeau tot felul de zgomote generate de mișcarea mașinii și de motorul greu din spate. Simțea toate opririle din stații, încerca să calculeze pe unde a ajuns și cât ar mai fi până acasă, dar totul era relativ în acel

univers îngust și întunecat în care era nevoit să-și petreacă o oră din viață. Nu se urcase niciun control pentru verificarea biletelor. Șoferul știa asta dinainte și mințise când spusese că l-a informat cineva. Era un om de treabă, dar cam pungaș, de fel. Îi plăceau glumele și fusese cam miștocar la viața lui. Nici acum, la bătrânețe, nu se dezmințea și mai făcea câte una, zâmbind pe sub mustață. În timp ce stătea liniștit în întuneric, în lada de bagaje a vechiului autobuz, George începu să plângă încet. Lacrimile îi curgeau ușor pe geanta de sub cap. Se întreba de ce el trebuie să se chinuie, să se umilească în asemenea fel, pentru niște lucruri elementare ale vieții. De ce toți copiii aveau, iar el nu avea? De ce el nu-și permitea nici măcar un bilet de autobuz?

Ajuns în centrul comunei, nea Gică întoarse autobuzul, îl parcă lângă zidul cimitirului, așa cum o făcea de obicei, și lăasă oamenii să coboare. După ce se asigură că nu mai e niciun om prin preajmă, se apropie de lada de bagaje, descuie și ridică ușa:

— Hai, măi copile, poți să cobori acum.

— E cineva?

— Nu e nimeni. M-am uitat eu. Coboară fără grijă, că nu te vede nimeni.

Băiatul țâșni afară numaidecât, privi în jur și se asigură că șoferul nu mințea când spunea că e pustiu. Într-adevăr, operațiunea se desfășurase fără să fie observată de vreun ochi curios.

— Mulțumesc frumos, nea Gică. O să vă dau banii când îmi dă și mie tata.

— Stai, mă copile, cuminte. Nu-mi dai niciun ban! Și așa, te-am cărat în lada asta. Nu îmi trebuie nimic de la tine. Acum du-te acasă sănătos! Fugi, nu mai sta!